

Bodor Attila

AZ ELKÉPESZTŐ KELKÁPOSZTA-FŐZELÉK

Illusztrálta: Imelda Green

Bodor Attila

AZ ELKÉPESZTŐ KELKÁPOSZTA-FŐZELÉK

Illusztrálta: Imelda Green

*Zonyikának, akivel gombamód szaporodnak
a szeptember tizenhatodikák.
És persze Szabolcsnak is, akinél kitartóbban
még senki sem szeretett volna bekerülni
egy könyv ajánlásába.*

TESTÉT MINDIG FEJBEN TARTJA,
S MINDEN INGE OTT VAN RAJTA.
ZÖLD A LÁBA, ZÖLD AZ EGÉSZ.
NAGY BAJ NEKI A MEKEGÉS.
RÁBÍZHATOD A KECSKÉRE,
DE NEM LESZ MÁR MEG ESTÉRE!
MI AZ?

(KÉPESZTÁR)

MINDEN A KELKÁPOSZTA-FŐZELÉKKEL KEZDŐDÖTT

Indiánok! Dinók! Űrlények! Én is rajongtam értük, mint minden fiú. Jöhettek minden mennyiségben. A bohócokért és a pókokért viszont nem voltam oda. A zöldségeket pedig egyszerűen ki nem állhattam. Hiába ígérgették nekem, hogy a répától majd fütyülni fogok, a céklától meg pirosat pisilni. Én biztos voltam benne, hogy a zöldségek célja a gyerekek életének megkeserítése. Mígnem egy csendes, októberi vasárnapon különös dolgok történtek...

Egész délelőtt lovaglóórán voltam, és utána farkaséhesen ültem az asztalhoz.

– Milyen volt a tanyán? – kérdezte Anya, miközben megterített.

– Tök jó! Már ügettem is Matyival! Józsi apó meg sokat bosszankodott az elkóborolt kecskéje miatt. Szerinte a szomszédos káposztaföldön kószálhat.

– Örülök, hogy már nem félsz a lovaktól. Mondtam én, hogy ha legyőzöd a félelmet, akkor bármire képes vagy!

– felelte Anya mosolyogva. – És ha már szóba került a káposzta... – Itt elhallgatott, és felém fordult egy teli lábassal.

Kelkáposzta-főzelék volt az ebéd.

– Neee, Anya! Ez olyan undi!

Hiába ellenkeztem. Pillanatokon belül már ott is volt a tányéromban egy adag barnás-zöldes trutyi.

– Nagyon egészséges, ráadásul csupa rost és vitamin – mondta Anya. – Egyél szépen, Barnabás! Mindjárt mikrózok hozzá fasírtot.

– Marciéknál bezzeg mindig pizza van hétvégén – duzzogtam, miközben a kanallal turkáltam a főzeléket. – Még palacsintát is kap, és...

– Engem nem érdekel, hogy Marciéknál mi az ebéd – vágott közbe Anya. – Nálunk most ez van. Sokat

dolgoztam vele. Addig fel se állj az asztaltól, amíg el nem fogyott!

Mérgeesen ráncolta a homlokát, én pedig dacosan összefontam a karjaimat. Némán néztünk farkasszemet egymással.

PITTY-PITTY! Lejárt a mikró, és a csipogása megtörte a csendet. Anya mélyet sóhajtott, majd lemondóan megszólalt:

– Akkor legalább a fasírtot edd meg, aztán menj a szobádba! De ma nincs se játék, se csoki! A főzelék viszont megvár, ha meggondolnád magad.

Egész délután a szobámban gubbasztottam. Hol az ágyon ültem, hol rajzolgattam. Éhes voltam. Már szégyelltem, hogy így viselkedtem, de nem akartam beismerni.

Lassan beesteledett, és mikor újra megkordult a gyomrom, úgy döntöttem, mégis legyűröm a főzeléket. Elindultam kifelé, és ekkor a konyha sötétjéből zöldes fénycsóva villant. Nem hittem a szememnek!

Az asztalon még mindig ott volt
a tányér kelkáposzta-főzelék,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

de másnak tűnt, mint délben. Haragosan zúgott és örvénylett a tányérban, mint egy ragyogó, zöld tölcsér. A vakító főzelékforgatag mélyéből egy aprócska, manószerű alak bukkant fel.

Mi lehetett az? Úgy elvakított a kelkáposzta-főzelék fantasztikus örvénye, hogy nem tudtam kivenni. Amikor közelebb léptem, éppen kikászálódott a tányérból. Egy szökkenéssel, *HIPP-HOPP*, eltűnt az asztal mögött. Azzal megszűnt a morajlás, kialudtak a fények, és teljesen lecsillapodott a tányér is.

Izgatottan kapcsoltam fel a villanyt.

A kelkáposzta-főzelék olyan nyugodtnak és ártatlannak látszott, mintha az imént semmi különös nem történt volna. Olyan volt, mint azelőtt. Egyszerű kelkáposzta-főzelék. Minden normálisnak tűnt, kivéve egyetlen dolgot: a tányértól az asztal széléig picike nyomok vezettek. Vagyis nem képzelődtem!

A rémülettől földre gyökerezett a lábam, és azt a szót kiáltottam, ami ilyenkor mindig segít:

– Anyaaa!